

на брата си Иована, да внимава на Турцы-тъ въ Ужицѣ. Друго едно още отдѣление отрѣдено е было да варди на Турцы-тъ въ Карановець, за да не бы посторили нѣкоя злины. Въ пѣтешествие-то си налута Милошъ на една турскѣ войскѣ при село Баточина и обиколи ѣ тъй згодно, что-то на следующій-тъ день принудена е была да положи оръжие-то си, кои-то после нарѣди Милошъ да ся изпроводятъ чакъ задъ границѣ-тъ сѣрбскѣ. Като придоби Милошъ и тажъ изненадна побѣда, продължи ся пѣтешествие-то къмъ Пожаревецъ.

Тамамъ что ся прогледа сѣрбска-та войска въ равнина-тъ, насърнахъ Турцы-тъ първо на пешцы-тъ и направихъ голѣмо смятение въ тѣхъ. Шурей-тъ Милошевъ Иованъ Вукомановичъ загина въ тоя първый бой. Като видѣ Милошъ че войска-та му губи дързновение, и като си помисли че ако ся единъ само разкрачъ назадъ помѣстятъ, ще ся развали цѣлый исходъ на война-та, изтрѣгна на единъ пѣтъ пицоль-тъ отъ опасъ-тъ си и скочи предъ своѣ-тъ заплашенъ войскѣ и извика: „къдѣ отваждате злощастни сынове? на коѣ странѣ мислите да бѣгате? Гдѣ ви е това кале, кое-то ще вы закрие главы-тъ, освенъ ако ся ненадѣвате да ги искриете подъ пристилки-тъ на жени-тъ си? Врацайте ся злосретници ниедни; тамъ е наша-та стрѣха (като сочаше съ пицоль-тъ на обкопы-тъ турски), тамъ сѣ наши-тъ жены, тамъ сѣ наши-тъ дѣца. Ако вы станете да бѣгате, всичко е изгубено да знайте. Кой-то неще подирѣ ми азъ щѣ му смакна главѣ-тъ и нещѣ да чакамъ да му ѣ смакватъ Турцы-тъ.“